Noc v močále, napsal A. Mikulka

Ježibaby se onehdy domluvily, že si také zahrají hokej. Jedné noci to v močálech zabublalo a kde nic, tu nic – stál tam najednou zastřešený zimní stadion! A na nádherné ledové ploše již trénovaly ježibaby s košťaty. Proti nim měly nastoupit jezinky. Těm se sice moc nechtělo, ale nemohly si dovolit odmítnout ježibabám výzvu. Jako rozhodčího si pozvaly černokněžníka s třemi železnými obručemi kolem pasu. V hledišti seděli trpaslíci, několik obrů a krakonošů, dále světýlka, čerti, smrtky, bezhlaví rytíři, strašidla, duchové, víly, hastrmani, vlkodlaci, polednice a ježidědkové.

Černokněžník zapískal a zápas začal. Za strašlivého jekotu se strhla tak příšerná mela, že si černokněžník i všichni diváci museli zacpat uši. Ve chvilce byl puk rozcupovaný na kousíčky a nebylo čím hrát. Jeden bezhlavý rytíř tedy půjčil hráčkám svoji hlavu v ocelové helmě a tak hlučný zápas pokračoval dál.

Ačkoliv se to zdá neuvěřitelné, vbrzku prohrávaly ježibaby dvacet nula. Jezinky, místo aby hrály hokej s holemi, hrály vlastně kopanou, protože se jim vždy podařilo nějak dokopat rytířovu hlavu do branky. Několik ježibab se z hry tak rozdivočilo a popletlo, že si dávaly vlastní branky a ještě se tomu bláznivě smály.

Do té mely se najednou vřítil na led ohnivý muž. To byla náramná chyba. Kluziště bylo v okamžení rozpuštěné a všichni plavali po krk v teplé vodě. Chvíli tedy hrály hráčky vodní pólo, ale bezhlavý rytíř žádal zpět svoji hlavu, protože by mu prý mohla zrezivět ocelová helma.

Náhle se celý stadion naplnil hustými černými sazemi a kašláním.
V úplné tmě, kdy nebylo jasné, zdali se ozývá potlesk, či políčkování a facky, zápas skončil. Všichni se nad ránem vraceli domů. Seděli po čtyřech, po pěti na košťatech, černí jako havrani, ale spokojeni. Zápas se vydařil. Jenom tam, kde stál překrásný zimní stadion, je již zase jen černý bublající močál, zahalený do tajemné mlhy.